

[Janne Normann]

re, ligesom det er et spørgsmål, om erhvervsfremmemulighederne udnyttes tilstrækkeligt. Pessimismen skulle nødvendig brede sig så meget, at lysten til at starte selvstændig virksomhed og initiativ og gåpåmod bremses. I den forbindelse skal vi f.eks. også se på mulighederne for en skattemæssig ligestilling for den medhjælpende ægtefælle.

Det er nok penge, vi taler om, men i politik er det altid mennesket, det drejer sig om. Vi skal derfor også koncentrere os om mulighederne for en øget medarbejderindflydelse og for en ændret holdning til arbejdet. Man kunne i den forbindelse godt ønske, at fagforeningerne ville lægge mere vægt på medlemmernes trivsel og samle kræfterne f.eks. om flekstid og deltid i stedet for altid at tro, at det er løn og ferie, det hele drejer sig om.

Alvorligst for erhvervslivet er dog nok den evindelige usikkerhed om, hvor vi bevæger os hen politisk. Vi bliver altså nødt til i dette folketing at bestræbe os på en langsigtet erhvervspolitisk lovgivning, så håndværk, industri, landbrug, fiskeri, gartneri og handel får mulighed for en langsigtet planlægning – en planlægning, der meget gerne skulle kunne foretages i tillid til, at folketinget ikke hvert halve eller hele år går hen og laver om på lovgivningen. Dette, det langsigtede, bliver nok også en af vore vanskeligste opgaver.

Brusvang (CD):

Jeg takker ministeren for redegørelsen. Den var som ventet udmærket og realistisk. Dette er ikke ensbetydende med, at vi på alle punkter er enige; det vil også fremgå klart af de efterfølgende bemærkninger.

Jeg noterede mig, at ministeren kunne fastslå, at dansk industri har fastholdt sin markedsandel, sin andel af den vesteuropæiske industriproduktion. Det er selvfølgelig en udmærket konstatering, men når man betænker produktionsvilkårene, har man næsten lyst til at tilføje: på trods af det dårlige erhvervspolitiske klima, vi finder der er hertilands.

Jeg noterede mig også ministerens vurdering med hensyn til fremtiden, at det tegner ikke særlig godt. Der er afmatning af konjunkturerne udefra, og det virker selvfølgelig ind, og de problemer, som ministeren omtalte, u-landsstøtten og statsstøtten i udlandet, er simpelt hen voksende. Jeg indrømmer, at

det er en mørk vurdering, men den er sikkert rigtig.

Et nøglesynspunkt for ministeren, inden ministeren gik over til den sidste del af redegørelsen, var dette, at det gælder om at sondre. Vi må holde de ting ude, som vi alligevel ikke har indflydelse på, og så må vi koncentrere opmærksomheden om de vilkår, som vi selv har indflydelse på eller burde have indflydelse på. Det er også dér, vor kritik sætter ind.

Vi drømmer ikke om at kritisere regeringen for alle de genvordigheder, som kommer udefra, men der er til gengæld nok af selvskabte plager i dette land. Hvad er det, der skiller? Det, der skiller, er nok, at vi har en temmelig principielt forskellig opfattelse af, hvad en erhvervspolitik bør indeholde. Hvis man kigger historisk på de tiltag, som en socialdemokratisk regering har stået for, er der hovedsagelig tale om støtteordninger, konkrete støtteordninger af den ene eller den anden art, og det er ikke altid, disse støtteordninger har været lige ønsket af industrien selv. Fra mit partis side lægger vi mere vægt på de generelle produktionsvilkår, det, som også andre ordførere i denne sag har kaldt for det erhvervspolitiske klima.

Jeg tror, man kan sammenfatte industriens synspunkt her således, at det, industrien beder om, er: giv os i år et godt erhvervsklima, så skal vi nok selv klare resten! Året startede i og for sig dårligt, for hvad var det, der skete i december 1979? Ja, det var lige netop det, at på en række punkter blev der af regeringen og de sammen med regeringen stemmende partier gennemført en pakkeløsning med skatteforhøjelser, investeringsforringelser, ekstra skat på landbruget osv. – alt sammen noget, der forringer klimaet.

Dernæst omkostningspolitikken. Vi finder ikke fra CDs side, at der rigtig er balance mellem indkomstpolitikken og avancelovgivningen, og vi beklager, at regeringen lod lønpolitikken, indkomstpolitikken, falde på jorden – i hvert fald delvis falde på jorden – i december, at regeringen, fordi den ikke fuldt ud fik sin vilje på et andet område, tillod lønglidning, at regeringen ikke ville drøfte spørgsmålet om en effektiv lovgivning med sanktioner.

Resultatet er desværre, at selv om det er udmærket, at man har fået sløjfet en del af dyrtidsportionerne for den kommende tid,